

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **JEKU – SUN s. r. o.**, IČO: 28919289,
sídlem Pražská 1279/18, 102 00 Praha 10,
zastoupena Mgr. Rostislavem Andrlíkem, advokátem,
sídlem Moravské náměstí 1007/14, 602 00 Brno,

proti

žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**,
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2021, č. 902002521, č. j. SEI-2101/2021/90.221,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2021, č. 902002521, č. j. SEI-2101/2021/90.221, jímž žalovaná v řízení o odvolání žalobkyně změnila rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Ústecký kraj (dále jen „územní inspektorát“) ze dne 1. 7. 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 422001120, č. j. SEI-0780/2020-18. Tímto rozhodnutím územní inspektorát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), kterého se dopustila tím, že jako prodávající uplatnila u ČEZ Prodej, a. s., nárok na podporu pro podporované zdroje energie formou výkupních cen za rok 2018 v rozporu s podmínkami stanovenými cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona o cenách v bodech (1.1.) a (1.10.) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 3/2017, a to z výkonu 0,02644 MWp instalovaného nad rámec registrovaného a licencí uděleného výkonu 0,503 MWp (při kontrole zjištěn skutečně instalovaný elektrický výkon 0,52944 MWp), čímž získala nepřiměřený majetkový prospěch 472 952,12 Kč (výrok I.). Územní inspektorát současně podle § 89 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobkyni povinnost nahradit poškozené České republice škodu 472 952,12 Kč (výrok II.), podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložil žalobkyni pokutu 472 952,12 Kč (výrok III.) a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč (výrok IV.).

2. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení výroku I. rozhodnutí územního inspektorátu textem: *„Výrobce elektřiny z podporovaných zdrojů a prodávající JEKU – SUN s. r. o., Limuzská 2110/8, 100 00 Praha 10, IČ: 28919289, se uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., kterého se dopustil tím, že nedodržel věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb. pro uplatnění úředně stanovené ceny, upravené v bodu č. (1.10.) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále CR ERÚ) č. 3/2017, ve znění CR ERÚ č. 9/2017, když jako prodávající a držitel licence č. 110911805 na výrobu elektřiny ve své provozovně FVE Levousy [676063], č. p. 179/1, 711, 181 a 183, za období od 1. ledna 2018 do 31. prosince 2018 neoprávněně uplatnil u ČEZ Prodej, a. s., podporu na vyrobenou elektřinu ve výši 30,908 MWh z výkonu 0,02644 MWp instalovaného nad rámec licencí uděleného výkonu 0,503 MWp jako vypočtenou poměrnou část elektřiny vyrobené z nainstalovaného výkonu 0,52944 MWp, ačkoliv část této výroby v rozsahu 0,02644 MWp nebyla uvedena do provozu, neboť na tuto část výroby elektřiny nebyla udělena licence na výrobu elektřiny, a pro tuto část výroby elektřiny tak nevzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou výkupních cen, čímž získal nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 472 952,12 Kč.“* Ve zbytku žalovaná rozhodnutí územního inspektorátu potvrdila a doplnila údaje pro platbu pokuty a nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobkyně úvodem žaloby popsala dosavadní průběh svého případu od roku 2009, kdy byla uvedena do provozu výrobní elektřiny s názvem *FVE Levousy 503 kW*, až do vydání napadeného rozhodnutí, které žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné z důvodů, které v žalobě podrobně rozvedla.
4. Žalobkyně uvedla, že je jí kladeno za vinu, že uplatnila provozní podporu výroby elektřiny i na část výroby, která nebyla uvedena do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, neboť dle názoru územního inspektorátu i žalované celkový instalovaný výkon této části výroby převyšuje celkový instalovaný výkon uvedený v licenci žalobkyně. Žalobkyně naopak tvrdí a prokazuje, že v době uvedení předmětné výroby do provozu nebyla hodnota celkového instalovaného výkonu právně definována způsobem jako v kontrolovaném období, že žalobkyně uvedla do provozu celou předmětnou výrobu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, a to do výše celkového instalovaného výkonu ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smyslu, jak byla a je hodnota tohoto výkonu chápána v obecném (odborném) jazyce. Od uvedení předmětné výrobní do provozu žalobkyně neprováděla na předmětné výrobně žádné změny a nemohla z tohoto důvodu ani požádat o změnu licence v souvislosti se změnou právní úpravy v pozdějších letech. Celý spor se tedy dle žalobkyně vede ohledně definice pojmu *celkový instalovaný výkon* v době uvedení předmětné výrobní do provozu, když tento pojem v uvedené době nebyl právně definován.

5. Žalobkyně upozornila, že již v doplnění odvolání ze dne 28. 7. 2020 upozorňovala, že obdobný případ již byl v nedávné době prejudikován rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2018, č. j. 30 A 151/2016-196. Krajský soud v daném případě posuzoval taktéž výrobu elektřiny ze slunečního záření, jejíž celkový instalovaný výkon v licenci na výrobu elektřiny byl stanoven v hodnotě nižší, než činila hodnota součtu špičkových šítkových výkonů instalovaných panelů na výrobně. Bylo tomu tak z důvodu, že celkový instalovaný výkon byl stanoven dle hodnoty výkonu střídačů instalovaných na výrobně. Žalovaná tehdy taktéž dovozovala porušení § 5 odst. 5 zákona o cenách s tím, že na část vyrobené elektřiny nemůže výrobce uplatňovat provozní podporu. Krajský soud v Brně však námitky žalované odmítl a rozhodl, že k porušení zákona o cenách nedošlo. V době po vydání napadeného rozhodnutí byly závěry uvedené v tomto rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2018, č. j. 30 A 151/2016-196, potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, č. j. 3 As 39/2019-42.
6. Žalobkyně namítala, že žalovaná ignorovala jak uvedenou prejudikaturu, tak také další námitky uváděné žalobkyní a odmítla provést nebo přihlížet k důkazům navrhovaným žalobkyní, které svědčily ve prospěch žalobkyně, v důsledku čehož žalovaná nesprávně vyložila pojem *celkový instalovaný výkon*. Dle žalobkyně žalovaná v napadeném rozhodnutí na více místech bez bližšího zdůvodnění konstatuje, že za celkový instalovaný výkon, který je uveden v licenci žalobkyně, je možné a vždy bylo možné považovat pouze součet špičkových šítkových výkonů jednotlivých instalovaných panelů. Svůj výklad opírá žalovaná o ustanovení vyhlášky č. 475/2005 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o podpoře obnovitelných zdrojů, ve znění účinném v době poskytnutí licence žalobkyni (dále jen „vyhláška č. 475/2005 Sb.“). Žalovaná se zároveň opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41, z něhož má vyplývat, že za celkový instalovaný výkon se považuje součet šítkových výkonů panelů, přestože žalovaná uznává, že uvedený rozsudek posuzoval situaci odlišnou od situace žalobkyně. Žalobkyně má za to, že žalovaná pojem *celkový instalovaný výkon* užitý v licenci žalobkyně na výrobu elektřiny vykládá nesprávně a v rozporu se zásadami výkladu právních norem. K jeho výkladu používá žalovaná analogicky vyhlášku č. 475/2005 Sb., která provádí zcela jiný právní předpis, k udělování licencí na výrobu elektřiny nemá žádný vztah a ani nemá zmocnění stanovovat závazný výklad takových pojmů. Dle žalobkyně vyhláška č. 475/2005 Sb. ani pojem *celkový instalovaný výkon* neobsahuje.
7. V doplnění odvolání ze dne 28. 7. 2020 upozorňovala žalobkyně na nesprávnost výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon* ze strany územního inspektorátu, avšak žalovaná na předmětnou argumentaci v napadeném rozhodnutí nereagovala.
8. Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41, žalobkyně uvedla, že k nemožnosti jeho aplikace se vyjádřila v doplnění odvolání ze dne 28. 7. 2020. Žalovaná poté dala žalobkyni za pravdu v tom, že Nejvyšší správní soud řešil skutkově odlišný případ, kdy na výrobně byly dodatečně instalovány panely, a to navíc v době, kdy právní úprava směřovala k tomu, že by za celkový instalovaný výkon u vyrobené elektřiny s prvopisem potvrzuje G. Z.

elektřiny ze slunečního záření v rozporu s jeho technickým chápáním považovala součet špičkových štitkových výkonů panelů instalovaných na výrobně. Žalobkyně upozornila, že i důkazní situace žalobkyně se lišila od důkazní situace ve věci řešené Nejvyšším správním soudem, který neměl k dispozici žádný znalecký posudek vysvětlující technické chápání daného pojmu v době uvedení výrobní do provozu. Žalobkyně má tedy za to, že aplikace uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je nepřijatelná.

9. V další části žaloby se věnovala žalobkyně zkoumání, jaké pojmy ohledně výkonu jsou užívány v jednotlivých právních předpisech v oblasti energetiky, přičemž konstatovala, že pojem *celkový instalovaný výkon* nebyl v době uvádění výrobní žalobkyně do provozu (rok 2009) definován v žádném z předpisů s tím, že právní předpisy pracovaly s podobnými pojmy, jako jsou *instalovaný elektrický výkon* uváděný v jednotkách W či We nebo *instalovaný špičkový výkon* uváděný v jednotkách Wp, avšak ani tyto pojmy nebyly právně definovány. Žalobkyně upozornila, že zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 27. 12. 2009 (dále jen „energetický zákon“) vůbec nepracoval s pojmem *celkový instalovaný výkon* výrobní. V dané době pracoval pouze s pojmem *instalovaný elektrický výkon* výrobní, který rovněž nebyl v energetickém zákoně v rozhodné době definován, ovšem z jeho vyjádření v jednotkách W/kW/MW bylo dle žalobkyně patrné, že se jedná o pojem obsahově odlišný od pojmu *instalovaný špičkový výkon*, který se vždy udává v jednotkách Wp.
10. Dle žalobkyně byla pro rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny rozhodující ustanovení vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném od 31. 10. 2009 do 26. 12. 2011 (dále jen „licenční vyhláška“), přičemž tato vyhláška užívala pojmy *celkový instalovaný elektrický výkon provozovny*, resp. *elektrický instalovaný výkon zdroje* v hodnotách MWe, aniž by však tyto pojmy definovala.
11. Žalobkyně upozornila, že v zákoně č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 1. 8. 2005 do 19. 5. 2010 (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“) byly užity pojmy *celkový instalovaný výkon* a *instalovaný výkon*, aniž by tyto pojmy byly definovány. Ve vyhlášce č. 475/2005 Sb., která provádí zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, byly dle žalobkyně užívány pojmy *instalovaný elektrický výkon* uváděný v jednotkách kWe a *špičkový elektrický výkon solárního panelu* uváděný v jednotkách kWp, z čehož žalobkyně dovozuje, že se jednalo o dva rozdílné pojmy.
12. Žalobkyně konstatovala, že s ohledem na absenci definice pojmu *celkový instalovaný výkon* bylo třeba takový pojem vykládat řečí obecného jazyka, popřípadě tak, jak ho chápe odborná veřejnost činná v daném odvětví. Proto se žalobkyně řídila tím, jak uvedený pojem chápal projektant předmětné výrobní JEKU, s. r. o., IČO: 25031201, sídlem Pražská 1279/18, Praha 10 (dále jen „projektant“), na základě svých zkušeností, technických norem i odborné literatury. Projektant svůj postup podrobně vysvětlil ve svém vyjádření ze dne 27. 7. 2019, kdy za celkový instalovaný výkon označil součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek představovaných soustrojím střídačů a na ně připojených panelů. Uvedený závěr projektanta je dle žalobkyně nabíledni, neboť střídače jsou pomyslným hrdlem láhve, když určují nejvyšší možné množství elektřiny dodávané v každém okamžiku do distribuční soustavy, a proto by fotovoltaická elektrárna nijak nezvýšila hraniční množství elektřiny dodávané přes příslušný střídač do distribuční soustavy, i kdyby se počet na tento střídač připojených fotovoltaických panelů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zestonásobil. Projektant dovedl, že pokud má představovat celkový instalovaný výkon výroby součet výkonu instalovaných výrobních jednotek na výrobně, pak výrobní jednotkou nemohou být samotné panely, nýbrž celé bloky výroby sestávající ze soustrojí panelů se střídačem, které vytváří výkon výroby. Žalobkyně ve svém doplnění odvolání ze dne 28. 7. 2020 poukázala na nesprávnost závěrů, které územní inspektorát z vyjádření projektanta ze dne 27. 7. 2019 dovozoval, a žádala, aby byl projektant vyslechnut a vysvětlil svůj postup při uvádění předmětné výroby do provozu. Žalovaná tuto námitku žalobkyně i návrh důkazu spočívajícího ve výsledku projektanta zcela ignorovala. Tímto svévolným postupem žalovaná zatížila napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností a hrubě zasáhla do práva žalobkyně na spravedlivý proces.

13. Žalobkyně objednala na své náklady a předložila jako důkaz ve správním řízení znalecký posudek č. A2101111 ze dne 11. 1. 2021 vyhotovený Ing. Edmundem Pantůčkem, soudním znalcem pro obor elektrotechnika a elektronika. Pro případ, že by měla žalovaná pochybnosti o správnosti závěrů uvedeného znaleckého posudku, objednala žalobkyně ještě další znalecký posudek u Ing. Jiřího Táborského, soudního znalce v oboru elektrotechnika a energetika, přičemž uvedený znalec tento posudek vyhotovil pod číslem 168/2021 dne 14. 5. 2021; tento posudek nebyl dodán žalované v průběhu správního řízení, nýbrž byl dodán až soudem. Znalecký posudek Ing. Pantůčka dle žalobkyně dospěl ve vztahu k výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon* k závěru, že tento výkon byl představován výkonem, který výroba může předávat na rozhraní s distribuční soustavou (tj. takzvaně „za střídači“, tedy po zohlednění střídačů jako součástí výrobního celku). Za směrodatný označil znalecký posudek výkon instalovaných střídačů a celkový instalovaný výkon předmětné výroby stanovil v hodnotě 480 kW. Žalovaná uvedla, že závěry ve znaleckém posudku znalce Ing. Pantůčka nebyly dostatečně vysvětleny. S poukazem na svůj údajný personální potenciál s potřebnými znalostmi pro danou problematiku pak žalovaná označila závěry znaleckého posudku znalce Ing. Pantůčka za neodpovídající faktickému stavu a právním předpisům. Znalecký posudek žalovaná označila za rozporný s veřejným zájmem a výsledek znalce odmítla s tím, že by výpověď znalce byla patrně v kontrastu s názory žalované. Takový postup žalované považuje žalobkyně za chybný.
14. Žalobkyně již ve správním řízení poukázala na odborné a závazné stanovisko Technické inspekce České republiky o splnění požadavků bezpečnosti vyhrazených technických zařízení vydané pro FVE Levousy dne 7. 8. 2019, kde je výroba coby předmět kontroly identifikována s 2304 ks instalovaných panelů, s 48 ks instalovaných střídačů nominálního výkonu 10 kW a s celkovým instalovaným výkonem 480 kW. Žalobkyně poukázala také na formulář provozovatele distribuční soustavy pro žádost o připojení výroby elektřiny k distribuční soustavě, kde byla hodnota celkového instalovaného výkonu definována v jednotkách kVA, tj. v jednotkách typických pro zdánlivý výkon výroby zohledňující výkon střídačů. Tyto námitky však žalovaná ignorovala.
15. Žalobkyně dále uvedla, že již v doplnění odvolání ze dne 28. 7. 2020 upozorňovala žalovanou na nutnost aplikace zásady *nullum crimen sine lege certa*. Právní normu, z jejíhož porušení žalovaná žalobkyni viní a jejíž součástí je překročení hodnoty celkového instalovaného výkonu v situaci, kdy tento pojem nebyl v rozhodné době (tj. v době rozhodování o licenci na výrobu elektřiny v předmětné výrobně) právně definován, nelze považovat za dostatečně určitou, aby mohlo být jednání žalobkyně považováno za přestupek a aby mohla být žalobkyni uložena za takové jednání jakákoliv sankce. A to tím spíše, pokud technické chápání daného pojmu je v rozporu s absentující legální definicí,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejíž znění žalovaná svou rozhodovací činností de facto dovozuje zpětně více než 10 let od okamžiku, kdy žalobkyně o licenci na výrobu elektřiny v předmětné výrobně požádala. Žalobkyně namítla, že je fakticky sankcionována za to, že pojem *celkový instalovaný výkon* vyložila v souladu s jeho technickým chápáním, a nikoliv v souladu s budoucí právní úpravou, o které nemohla v době podání žádosti o udělení licence ani vědět. Žalovaná se s těmito argumenty žalobkyně žádným způsobem nevypořádala, a zatížila tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

16. V doplnění odvolání ze dne 20. 8. 2020 žalobkyně poukazovala na skutečnost, že pro určení štítkového výkonu panelu, který žalovaná používá pro stanovení hodnoty celkového instalovaného výkonu, je třeba zohlednit také toleranci této hodnoty uvedenou na štítku jednotlivých panelů, kdy na štítcích panelů YINGLI SOLAR YL230PB-2 je tolerance uvedena až -3 % a na štítcích panelů REC 225AE je tolerance uvedena až -5 %. Je tedy možné, že se na výrobně nachází panely o celkovém štítkovém výkonu pouze 513,1061 kWp. Zejména s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* měla k této alternativě skutkového stavu žalovaná přihlédnout, avšak žalovaná tuto námitku zcela ignorovala.
17. Žalobkyně upozornila, že s odkazem na stejnou právní zásadu v doplnění odvolání ze dne 20. 8. 2020 uvedla, že pokud by platilo, že celkový instalovaný výkon je definován jako součet jmenovitých hodnot výkonu všech instalovaných solárních panelů, jak je uvedeno v současné přípojovací vyhlášce č. 16/2016 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 16/2016 Sb.“), pak není zřejmé, co se rozumí jmenovitým výkonem panelu, když každý solární panel je definován hned dvěma jmenovitými výkony – STC (*Standard Test Conditions*, standardní laboratorní podmínky) a NOCT (*Nominal Operating Cell Temperature*, výkon při provozních teplotách). Pokud by se přitom hodnota celkového instalovaného výkonu posuzovala dle hodnoty NOCT, činil by celkový instalovaný výkon výrobní pouhých 384,786 kW. Ani na tyto námitky nebylo ze strany žalované nijak reagováno.
18. Dále žalobkyně namítala, že výpočet škody je metodicky nesprávný. Dle žalobkyně maximální množství elektřiny dodané do distribuční soustavy je závislé na výkonu střídačů instalovaných na předmětné výrobně, který je roven 480 kW. Hodnota celkového špičkového instalovaného výkonu panelů má vliv výlučně na efektivitu využití kapacity střídačů. Výpočet škody tedy dle žalobkyně nelze učinit prostým procentním výpočtem z uplatněné podpory, nýbrž je třeba k tomu provést znalecké posouzení. Žalobkyně upozornila, že na straně 8 znaleckého posudku znalce Ing. Pantůčka je výslovně uvedeno, že instalace většího množství panelů na výrobně se při zachování ostatních parametrů (zejména počtu a technických parametrů střídačů) neprojeví na množství elektřiny dodané do distribuční soustavy. Žalobkyně zdůraznila, že právě na toto množství elektřiny, které je dodáno do distribuční soustavy, uplatňovala podporu, z čehož plyne, že čerpala stejnou podporu, jakou by čerpala pravděpodobně i v případě, že by na výrobně byly nainstalovány pouze panely o špičkovém štítkovém výkonu 503 kWp. Pokud v důsledku lepšího využití kapacity střídačů došlo k nepravděpodobnému nárůstu množství elektřiny dodané do distribuční soustavy, rozhodně dle žalobkyně nelze takové množství elektřiny stanovit prostým poměrem špičkových štítkových výkonů solárních panelů výrobní k množství uplatněné podpory. Ačkoliv má žalobkyně za to, že přesvědčivě uvedla i prokázala, že ke škodě nedošlo, nebo nebyla spolehlivě zjištěna její výše, a tedy splněny podmínky pro její přiznání v řízení o přestupku, žalovaná námitky žalobkyně téměř ignorovala. Žalovaná pouze na straně 16 napadeného rozhodnutí stroze konstatovala, že s námitkami žalobkyně nesouhlasí a že žalobkyně čerpala podporu i na elektřinu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyrobenou v části výrobní, na kterou nebyla udělena licence žalobkyně, a to o výkonu 0,02644 MWp. Takové vypořádání námitky považuje žalobkyně za nedostatečné a nepřezkoumatelné. Dle žalobkyně vzniklá škoda může být vyčíslena (v případě, že jsou závěry žalované ohledně porušení práva ze strany žalobkyně vůbec správné) pouze jako rozdíl (a) výše podpory odpovídající množství vyrobené a dodané elektřiny do distribuční soustavy při špičkovém instalovaném výkonu panelů na předmětné výrobně 529,44 kWp a instalovaném výkonu střídačů 480 kW a (b) výše podpory odpovídající množství vyrobené a dodané elektřiny do distribuční soustavy při špičkovém instalovaném výkonu panelů na předmětné výrobně 503 kWp a instalovaném výkonu střídačů 480 kW. A i v takovém případě je dle žalobkyně pro výpočet škody nutno reflektovat skutečnost, že nominální štítkový výkon panelů instalovaných v předmětné výrobně nemusí odpovídat materiálnímu výkonu panelů s ohledem na výše uvedené tolerance, které činí pro panely YINGLI SOLAR YL230PB-2 až -3 % a pro panely REC 225AE až -5 %, přičemž z tohoto důvodu může být skutečný štítkový výkon panelů instalovaných v předmětné výrobně pouze 513,1061 kWp. Žalobkyně je přesvědčena, že s ohledem na uvedené důvody bude výše škody nulová či marginální.

19. Dále žalobkyně namítala, že pokuta nebyla uložena v souladu se zákonem. Žalobkyně již v doplnění odvolání ze dne 28. 7. 2020 namítala, že při stanovení výše pokuty nebyly posouzeny okolnosti, za nichž měl být údajný přestupek spáchán (tj. při zohlednění nejasnosti právní úpravy), a rovněž namítala, že žalobkyně žádný nepřiměřený majetkový prospěch neobdržela, když do distribuční soustavy odevzdala množství elektřiny kapacitně odpovídající výkonu střídačů bez ohledu na to, zda činil špičkový instalovaný výkon panelů instalovaných na předmětné výrobně hodnotu 480 kWp, 503 kWp, 513 kWp, nebo 529 kWp. Žalobkyně upozornila již v témže doplnění odvolání, že rozdíl mezi celkovým instalovaným výkonem výrobní uvedeným v licenci žalobkyně a požadovaným špičkovým elektrickým výkonem instalovaných panelů je zcela nepatrný (cca 5 %). K této námitce žalovaná dle žalobkyně stroze uvedla na straně 16 napadeného rozhodnutí, že pokuta má také preventivní účinky a jejím smyslem je působit tak, aby se obviněný vyvaroval vytknutých pochybení do budoucna. Dle žalobkyně v napadeném rozhodnutí nelze dohledat, jakým způsobem žalovaná nebo její územní inspektorát zohlednily namítané okolnosti případu, čímž je napadené rozhodnutí stíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
20. Žalobkyně dále již v doplnění odvolání namítala, že nepřiměřený majetkový prospěch, v jehož násobku byla pokuta uložena, vzniká pouze v případech stanovených v § 2 odst. 5 písm. a) zákona o cenách, přičemž v rozhodnutí o přestupku nebylo specifikováno, o jaký případ jde, když žalobkyně má za to, že se o žádný z uvedených případů nejedná. K této námitce se dle žalobkyně žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřila, a zatížila tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
21. Žalobkyně také již v doplnění odvolání namítala, že podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách je možné uložit pokutu v rozsahu od 0 Kč do 1 000 000 Kč. Jelikož se žalobkyně a územní inspektorát shodly na tom, že v případě uložení pokuty by měla být pokuta uložena ve výši na samé dolní hranici zákonné sazby, měla být pokuta stanovena někde v rozmezí 0 Kč až 200 000 Kč, a nikoliv ve výši 472 952,12 Kč. Ve výši násobku nepřiměřeného majetkového prospěchu lze totiž pokutu uložit pouze tehdy, pokud tento nepřiměřený majetkový prospěch dosahuje výše aspoň 1 000 000 Kč. Dle žalobkyně žalovaná na straně 16 napadeného rozhodnutí k tomuto stroze odcitovala znění § 16 odst.

4 písm. b) zákona o cenách a více se námitce nevěnovala, pročez považuje žalobkyně vypořádání uvedené námitky za nepřezkoumatelné.

22. V další části žaloby se věnovala žalobkyně údajným pochybením žalované při provádění a hodnocení důkazů a dalším vadám řízení. Žalobkyně je přesvědčena, že účelem postupu žalované bylo patrně od počátku řízení zkrátit žalobkyni na maximální míru čerpanou provozní podporu výroby elektřiny v předmětné výrobě, ať už měly vyplynout z důkazů navržených žalobkyní jakékoliv závěry. Žalobkyně vyjmenovala jednotlivé důkazy, které žalovaná odmítla provést. Jednalo se o výsledky znalců Ing. Pantůčka a Ing. Táborského. Žalobkyně upozornila, že žalovaná na straně 19 napadeného rozhodnutí ve vztahu k návrhu na výsledky znalce Ing. Pantůčka uvedla, že *„by kontrasty ve vyjádřeních znalce a odvolacího správního orgánu stejnou měrou postupovaly i slovními obhajobami v rámci výsledku znalce.“* Žalobkyně má za to, že takové důvody pro neprovedení důkazu, tím spíše důkazu navrženého obviněnou v oblasti správního trestání, nemají oporu v principech právního státu.
23. Dle názoru žalobkyně žalovaná nepřipustně preferovala zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení na úkor zásady materiální pravdy, když neprovedla navržené výsledky znalců. K naplnění zásady materiální pravdy bylo dle žalobkyně potřeba výsledky znalce provést, a to i vzhledem ke skutečnosti, že sama žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že jí odpovědi znalce Ing. Pantůčka na znalecké otázky přišly ne vždy zcela jasné. Pokud měla žalovaná pochybnosti o závěrech znalce uvedených ve znaleckém posudku, je právě v řízení o přestupku potřeba tyto pochybnosti rozptýlit, přičemž k tomu účelu slouží právě výsledky znalce. Žalovaná nesprávně shledala irelevantním návrh na výsledky znalce Ing. Táborského z důvodu, že dosud nebyl předložen písemný znalecký posudek. Takové odůvodnění považuje žalobkyně za nesprávné, neboť znalecký posudek může být učiněn i ústní formou, přičemž žalobkyně výsledky znalce Ing. Táborského navrhla v doplnění odvolání. Znalec Ing. Táborský měl při výsledku osvětlit, jak byl pojem *celkový instalovaný výkon* fotovoltaické elektrárny chápán v obecném (technickém) jazyce v době uvádění předmětné výroby do provozu. Výsledek znalce Ing. Táborského měl být důkazem prokazujícím nevinu žalobkyně a opomenutí tohoto důkazu bez relevantních důvodů je nezákonné.
24. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná se řádně a přezkoumatelně nevypořádala se znaleckým posudkem znalce Ing. Pantůčka. Dle žalobkyně žalovaná považovala závěry uvedené ve znaleckém posudku za nedostatečně vysvětlené, pročez měla k objasnění provést výsledky znalce Ing. Pantůčka, což neučinila. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí prohlásila, že uvedený znalecký posudek podporuje představy žalobkyně, a tudíž je v rozporu s veřejným zájmem, a s odkazem na odborné znalosti svého personálního potenciálu konstatovala, že závěry tohoto znaleckého posudku neodpovídají faktickému stavu. Žalobkyně považuje tento způsob hodnocení a posouzení znaleckého posudku za nepřezkoumatelný a zčásti za protiústavní. Veřejný zájem má dle odůvodnění napadeného rozhodnutí spočívat v uplatňování, regulaci a kontrole cen a v zabraňování získání nepřiměřeného majetkového prospěchu. Žalobkyni není ani zřejmé, z čeho žalovaná dovodila uvedený veřejný zájem (tj. zejména, kde je takový veřejný zájem vyjádřen) ani na základě jakých myšlenkových pochodů dospěla k závěru, že s takovým veřejným zájmem se vylučuje předložení znaleckého posudku, jehož závěry vyznívají ve prospěch žalobkyně. V tomto ohledu je tvrzení žalované též nepřezkoumatelné. Ve veřejném zájmu je dle žalobkyně naopak zcela jisté to, aby žalovaná v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

umožnila žalobkyni uplatňovat její práva a oprávněné zájmy. Pokud tedy existuje důkaz, který podporuje tvrzení žalobkyně, měla by žalovaná umožnit jeho provedení za účelem zjištění stavu věci, a nikoliv jeho závěry odmítat z toho důvodu, že nejsou v souladu s představami žalované o dané věci.

25. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná nekonkretizovala svá tvrzení o odborných znalostech, jimiž disponuje. Žalovaná na straně 19 napadeného rozhodnutí uvedla, že „*disponuje dostatečným personálním potenciálem s potřebnými odbornými znalostmi, které se provozování výroben FVE dotýkají.*“ Žalovaná tímto odůvodňuje svou údajnou schopnost vypořádat se se závěry znaleckého posudku znalce Ing. Pantůčka a označit jeho závěry za neodpovídající faktickému stavu. Žalobkyně konstatuje, že jí není zřejmé, jaké osoby tvoří uvedený personální potenciál s potřebnými odbornými znalostmi a jak se tyto osoby měly podílet na rozhodování žalované a na posuzování závěrů znaleckého posudku. Žalobkyně zjistila, že pod napadeným rozhodnutím je podepsán ústřední ředitel žalované Ing. Pavel Gebauer, který vystudoval strojní fakultu v Ostravě. Žalobkyně nerozumí, jakým způsobem získal ředitel žalované na strojní fakultě potřebné technické znalosti pro posouzení odborné otázky v oblasti elektrotechniky, které navíc mají postačovat k rozporování závěrů uznávaného soudního znalce pro obor elektrotechnika.
26. Dle žalobkyně se žalovaná vůbec nevypořádala s jejími dalšími důkazními návrhy, a to s vyjádřením projektanta ze dne 27. 7. 2019, výsledkem projektanta, závazným stanoviskem Technické inspekce České republiky ze dne 7. 8. 2019 a formulářem provozovatele distribuční soustavy pro žádost o připojení výrobní. Z těchto dokumentů dle žalobkyně vyplývalo, že za celkový instalovaný výkon výrobní se v technickém chápání považuje součet výkonu výrobních jednotek, kterými je v případě výrobní elektřiny ze slunečního záření blok střídače a solárních panelů k němu připojených, tj. v případě předmětné výrobní 480 kW. Žalovaná se však k těmto návrhům důkazů vůbec v napadeném rozhodnutí nevyjádřila. Jelikož se jedná o důkazní návrhy obviněné (žalobkyně) ohledně stěžejní skutečnosti, má žalobkyně za to, že postupem žalované bylo napadené rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností.
27. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná v rozporu se zákonem nenařídila ve věci ústní jednání. Povinnost nařídit jednání dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí dle žalobkyně i pro odvolací řízení. Žalobkyně sice výslovně nepožádala o nařízení odvolacího jednání, avšak navrhovala výsledky znalců, které se dějí právě při ústním jednání. Z toho žalobkyně dovozuje, že návrhem na výslech znalců žádala o nařízení jednání ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. I v případě, že by žalovaná shledala, že nařízení ústního jednání nebylo potřebné, jelikož nebylo potřebné k uplatnění práv žalobkyně, měla žalovaná povinnost vydat usnesení o tom, že ústní jednání ve věci nebude nařízeno, toto usnesení odůvodnit a umožnit žalobkyni se proti němu odvolat. Žalovaná však tímto způsobem nepostupovala, čímž zatížila odvolací řízení podstatnou vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Navíc žalobkyně upozornila, že podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky má správní orgán povinnost nařídit jednání i tehdy, pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci. K takovému postupu není potřeba návrhu účastníka řízení. V dané věci bylo naprosto klíčové posouzení výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon* výrobní. Žalobkyně k výkladu tohoto pojmu předložila žalované písemný znalecký posudek a žádala o výslech znalce, který lze provést pouze na jednání. Ačkoliv žalovaná nesouhlasila se závěry uvedenými ve znaleckém posudku, místo toho, aby si rozpory se znalcem vyjasnila a případné pochybnosti odstranila při výslechu znalce, rozhodla zcela svévolně, že erudice

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního orgánu je dostatečná pro posouzení předmětné otázky, a vzhledem k tomu, že se závěry ve znaleckém posudku nesouhlasí, je výslech znalce nadbytečný. Uvedený postup žalované považuje žalobkyně za vadný.

28. Pro případ, že soud shledá, že návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí nelze vyhovět, žalobkyně navrhl, aby soud rozhodl o upuštění od pokuty, případně aby pokuta byla snížena na částku 1 Kč s ohledem na nepřiměřenost pokuty a okolnosti případu.

Vyjádření žalované

29. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaná je toho názoru, že s ohledem na shodu či podobnost námitek uplatněných žalobkyní v průběhu kontroly, správního řízení, odvolání a následně i v podané žalobě se námitkami zabývala a tyto vypořádala. S odkazem na kompletní obsah správního spisu setrvává na přesvědčení o správnosti napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem. S ohledem na objektivně zjištěný skutkový stav a jeho správné právní posouzení má žalovaná za prokázané a trvá na svém závěru, že se žalobkyně dopustila vytýkaného přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.
30. K pojmu *celkový instalovaný výkon* FVE žalovaná zcela odkazuje na definice obsažené jak v rozhodnutí územního inspektorátu, tak i v napadeném rozhodnutí. Shrnuje, že trvá na správnosti výkladu předmětného pojmu s tím, že *celkový instalovaný výkon* je součtem jmenovitých činných výkonů všech shodných zařízení (např. FV panelů, turbogenerátorů, atp.), měřených na svorkách, typicky v jednom galvanickém zapojení, jehož jednotky jsou udávány v kW, resp. v MW a v případě stanovení celkového instalovaného výkonu fotovoltaického zařízení, jež je dán součtem výkonů všech FV panelů (generátorů), se užívá jednotka výkonu watt-peak (Wp), kdy tato jednotka dle vyhlášky č. 475/2005 Sb. vyjadřuje jednotku špičkového elektrického výkonu solárního panelu dosažitelného za daných referenčních podmínek (jedná se tedy o jednotku nominálního výkonu FV panelu).
31. Co do uvedení předmětné výrobní do provozu bylo při posouzení žalovanou vycházeno ze smlouvy o připojení výrobní elektrárny 9_CEZDI_02108470 ze dne 21. 12. 2009, uzavřené mezi provozovatelem distribuční soustavy ČEZ Distribuce, a. s., a žalobkyní jakožto výrobcem elektrárny (dále jen „smlouva o připojení“), kde je jednoznačně uvedena hodnota celkového instalovaného výkonu ve výši 503,0 kW, a dále žalovaná vycházela z hodnoty celkového instalovaného výkonu uvedené v licenci ve výši 0,503 MW. Instalovaný výkon je jednoznačně stanovený jako výkon na svorkách zdroje, tzn. na svorkách fotovoltaických panelů, přičemž střídač není zdrojem. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně si musela být vědoma toho, co znamená pojem instalovaného výkonu, neboť 21 ks FV panelů o výkonu 230 Wp (celkem 4,8 kWp) a 96 ks FV panelů o výkonu 225 Wp (celkem 21,6 kWp) bylo instalováno s plným vědomím žalobkyně nad rámec výkonu uvedeného v licenci.
32. K zohlednění namítané tolerance hodnoty uvedené na štítku jednotlivých panelů žalovaná uvádí, že tyto tolerance nelze považovat za polehčující okolnost, ani za okolnost zcela znemožňující sankcionovat zjištěné porušení cenových předpisů, jelikož z vyhlášky č. 475/2005 Sb. jednoznačně plyne, že podstatný je součtový výkon stejnosměrných špičkových štítkových výkonů jednotlivých panelů.
33. Ohledně námitky metodicky nesprávného výpočtu případné škody žalovaná konstatuje, že žalobkyně čerpala podporu na elektřinu vyrobenou v části výrobní, na kterou nebyla udělena licence, o výkonu 0,02644 MWp. Výše škody byla stanovena na základě zjištěného

nepřiměřeného majetkového prospěchu a tato skutečnost je doložena kontrolním výpočtem, který je součástí kontrolního protokolu v souladu s nepřiměřeným majetkovým prospěchem vypočteným podle § 14 odst. 3 zákona o cenách ve výši 472 952,12 Kč.

34. K dalším žalobním námitkám se žalovaná vyjádřila shodně jako v napadeném rozhodnutí.

Replika žalobkyně

35. Žalobkyně v podané replice zdůraznila, že nesouhlasí s výkladem žalované, která považuje solární panely za generátory, neboť panely nikdy nebyly a nejsou v technickém ani právním pojetí chápány jako generátory výroby elektřiny ze slunečního záření. Žalobkyně poukázala na vyhlášku č. 16/2016 Sb., kde v § 2 písm. g) je definován instalovaný výkon výroby elektřiny tak, že se jedná o součet jmenovitých výkonů všech generátorů, avšak v případě výroby elektřiny využívajících solární panely je instalovaný výkon výroby definován odlišně, a to jako součet jmenovitých hodnot všech instalovaných solárních panelů. Zvláštní definice pro výrobu elektřiny ze slunečního záření by dle žalobkyně nebyla potřebná, pokud by panely bylo možné považovat za generátory výroby. Co se rozumí pojmem generátor, je dle žalobkyně obsaženo také na straně 7 přílohy č. 4 Pravidel provozování distribuční soustavy platných v roce 2009, kde se uvádí, že generátor zahrnuje „část výrobního bloku vč. event. střídače“. Nemůže se tedy jednat o výkon panelu. Z žádného právního ani technického předpisu pak dle žalobkyně nevyplývá, že by měl být jakýkoliv vztah mezi hodnotou celkového instalovaného výkonu výroby a pojmem svorková výroba elektřiny. V další části repliky žalobkyně jinými slovy opakovala svou žalobní argumentaci.

Ústní jednání soudu

36. Při soudním jednání, konaném dne 4. 10. 2022, právní zástupce žalobkyně odkázal na žalobu a repliku, následně žalobu přednesl, přičemž upozornil na skutečnost, že znalec Ing. Jiří Táborský zemřel, a proto již není možné ho vyslechnout, jak to původně navrhovala žalobkyně. V závěrečné řeči navrhl, aby soud rozhodl o zrušení rozhodnutí obou správních orgánů a zastavení správního řízení, případně aby věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.
37. Pověřený pracovník žalované při tomtéž soudním jednání odkázal na vyjádření k žalobě, které následně reprodukoval.
38. Soud provedl důkaz znaleckým posudkem č. 186/2021 ze dne 14. 5. 2021 znalce Ing. Jiřího Táborského včetně příloh znaleckého posudku (zejména prohlášení J. V. formou notářského zápisu sepsaného notářkou JUDr. Janou Pavlincovou dne 27. 9. 2016, sp. zn. N 340/2016, NZ 281/2016).
39. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) neprovedl žalobkyní navrhované dokazování formulářem provozovatele distribuční soustavy pro žádost o připojení výroby elektřiny k distribuční soustavě, vyjádřením projektanta výroby, společnosti JEKU, s.r.o., ze dne 27. 7. 2019, znaleckým posudkem Ing. Edmunda Pantůčka ze dne 11. 1. 2021, poř. č. A2101111, závazným stanoviskem Technické inspekce České republiky ze dne 7. 8. 2019, o splnění požadavků bezpečnosti vyhrazených technických zařízení vydaným pro FVE Levousy, datovým listem (data sheet) SOLAR MODULE REC A-SERIES, produktovým listem YINGLI SOLAR 447 k produktům řady YL 230 Pb-2/1650x990 SERIES, jelikož se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, přičemž ve správním soudnictví se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dokazování správním spisem neprovádí. Žalobkyní navrhované dokazování výsledkem znalce Ing. Edmunda Pantůčka a výsledkem projektanta výrobní, společnosti JEKU, s.r.o., prostřednictvím statutárního orgánu, soud neprovedl z důvodu nadbytečnosti, neboť pro rozhodnutí o žalobě plně postačovala skutková zjištění vyplývající ze správního spisu a z dokazování, které soud provedl.

Posouzení věci soudem

40. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
41. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
42. V první řadě se soud zabýval žalobními námitkami zpochybňujícími přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost v tom, že žalovaná nereagovala na její námitku ohledně nesprávného hodnocení vyjádření projektanta ze dne 27. 7. 2019 územním inspektorátem, nereagovala na důkazní návrh žalobkyně – výslech projektanta, nevypořádala se s námitkou, že nelze přenášet na adresáty právních norem (žalobkyni) rizika z nejednoznačného výkladu právních norem, nereagovala na námitku, že ke vzniku škody nedošlo, nereagovala na námitku, že rozdíl mezi celkovým instalovaným výkonem výrobní uvedeným v licenci a celkovým špičkovým výkonem instalovaných panelů je nepatrný, neuvedla, jakým způsobem žalovaná a územní inspektorát zohlednily při určení výše pokuty okolnosti případu, nespecifikovala, o jaký druh nepřiměřeného majetkového prospěchu dle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o cenách se jedná, nereagovala na námitku, že pokuta není uložena při dolní hranici zákonné sazby, ačkoli územní inspektorát uvedl ve svém rozhodnutí, že pokuta je uložena při dolní hranici zákonné sazby, nedostatečně posoudila znalecký posudek znalce Ing. Pantůčka a nevysvětlila rozpor uvedeného znaleckého posudku s veřejným zájmem.
43. Soud zjistil, že žalovaná na straně 14 napadeného rozhodnutí s ohledem na obsáhlost odvolání (včetně čtyřech doplnění odvolání) poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že správní orgán má povinnost vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi uplatněnými námitkami, což ale neznamená, že by musel reagovat na každý dílčí argument či tvrzení, přičemž v tomto smyslu žalovaná přistoupila k vyhotovení napadeného rozhodnutí.
44. Soud souhlasí s výše uvedenou argumentací žalované ohledně vypořádání námitek a v obecné rovině dodává, že má-li být správní či soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán (soud) za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).

45. Nepřezkoumatelnost tedy není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení (zde žalobkyně) o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (podobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 As 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Soud dále také poukazuje na skutečnost, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). Odvolací správní orgán, který se ztotožní s posouzením věci správním orgánem prvního stupně, tedy nemusí toto posouzení znovu opakovat ve svém rozhodnutí, ale může je (i jen implicitně) převzít nebo je například jen vhodně doplnit či korigovat. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Z napadeného rozhodnutí soud shledal, že žalovaná se věnovala přezkoumání jednotlivých odvolacích námitek v dostatečném rozsahu, kdy v některých případech se implicitně ztotožnila s posouzením ze strany územního inspektorátu. Žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí korigovala specifikaci přestupkového jednání žalobkyně, kdy na rozdíl od územního inspektorátu neshledala, že by ze strany žalobkyně byl uplatněn nárok na podporu pro podporované zdroje energie formou výkupních cen za rok 2018 v rozporu s podmínkami stanovenými cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona o cenách i v bodě (1.1.), nýbrž jen v rozporu s podmínkami v bodě (1.10) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 3/2017. Soud dále shledal, že v řadě případů, kdy žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, sama žalobkyně v žalobě zároveň citovala odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že ho považuje za nedostatečné, nepřiléhavé apod. Je však zřejmé, že napadené rozhodnutí obsahuje vypořádání odvolacích námitek, přičemž žalobkyně nebyla spokojena se způsobem vypořádání jejích námitek, protože názory žalované se míjely s názory žalobkyně. Žalobkyni lze přisvědčit, že v některých

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ojedinělých a z pohledu soudu zanedbatelných případech nebylo reagováno explicitně na odvolací námitku žalobkyně či její důkazní návrh, což však bylo způsobeno tím, že žalovaná implicitně souhlasila s dostatečně podrobným odůvodněním rozhodnutí územního inspektorátu, které se vztahovalo k předmětné odvolací námitce, přičemž samotná odvolací námitka či důkazní návrh byly zjevně nedůvodné. Odvolání žalobkyně bylo velmi obsáhlé, pročez lze předpokládat, že není reálné, aby žalovaná reagovala na každou dílčí námitku žalobkyně, když podstatou odvolacích námitek byl především výklad pojmu *celkový instalovaný výkon*, přičemž tento pojem žalobkyně v rámci svých námitek rozebírala ze všech úhlů pohledu. S přihlédnutím k rozsahu odvolání nelze dle přesvědčení soudu po žalované požadovat vydání dokonalého rozhodnutí, které se vypořádá se všemi dílčími odvolacími námitkami. Vydaná rozhodnutí správních orgánů proto soud hodnotil i nastíněnou optikou, přičemž dospěl k závěru, že správní orgány v nich oproti argumentaci žalobkyně srozumitelně představily ucelený myšlenkový konstrukt, ve kterém svá rozhodnutí obhájily.

46. V projednávané věci panuje mezi účastníky řízení spor o to, zda na licenci žalobkyně uvedená hodnota výkonu 0,503 MW je hodnotou instalovaného (slunečního) výkonu na straně stejnosměrné, tj. výkonu stanoveného součtem šítkových hodnot výkonů jednotlivých solárních panelů, či hodnotou výkonu na straně střídavé (odpovídající hodnotě 0,52944 MWp na straně stejnosměrné), jak po celou dobu řízení namítá žalobkyně. S tím souvisí a od vyřešení této otázky se odvíjí také správnost a zákonnost učiněných závěrů správních orgánů obou stupňů, zda se žalobkyně v dané věci skutečně dopustila vytykaného přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, když v kontrolovaném období roku 2018 vyráběla elektřinu v instalovaném výkonu vyšším právě o 0,02644 MWp (tj. z rozdílu 0,52944 – 0,503), ačkoli na tuto část výroby elektřiny neměla dle správních orgánů udělení licenci, a tato část výroby tak nebyla v rozsahu 0,02644 MWp uvedena do provozu ve smyslu příslušného cenového rozhodnutí ERÚ, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie.
47. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyni byla rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 15. 12. 2009, č. 110911805, které nabylo právní moci dne 21. 12. 2009, udělena licence na výrobu elektřiny v provozovně (výrobně) FVE Levousy. Celkový instalovaný elektrický výkon dle licence činí 0,503 MW, aniž by byl specifikován počet a výkon solárních panelů.
48. Z protokolu územního inspektorátu ze dne 3. 10. 2019, č. 4200902719, o výsledku kontroly vyplývá, že při místním šetření ve fotovoltaické výrobě žalobkyně dne 28. 6. 2019 bylo zjištěno, že výrobu elektřiny tvoří 2 304 fotovoltaických panelů s tím, že se jedná o 2 208 ks panelů YINGLI SOLAR YL230PB-2 o výkonu 230 Wp a 96 ks panelů REC 225 AE o výkonu 225 Wp. Celkový instalovaný elektrický výkon dle protokolu činí 0,52944 MWp. Dále se v protokolu uvádí, že stejnosměrný elektrický výkon z fotovoltaických panelů je na střídavý přeměňován 48 ks měničů SUNNY MINI CENTRAL, model SMC 10000TL-10 o výkonu 10 kW.
49. Podle § 9 odst. 1 energetického zákona platí, že „držitel licence je povinen neprodleně oznámit Energetickému regulačnímu úřadu změny podmínek pro udělení licence podle § 5 a všechny změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence podle § 7, předložit o nich doklady a požádat o změnu rozhodnutí o udělení licence. Podle odst. 5 téhož ustanovení v případě rozšíření počtu provozoven, změny technických parametrů stávajících provozoven nebo změny rozsahu vymezeného území je držitel

licence oprávněn zahájit výkon licencované činnosti v těchto provozovnách nebo na vymezeném území dnem právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence.“

50. Podle § 33 odst. 1 energetického zákona ve znění účinném do 3. 7. 2009 „za celkový instalovaný elektrický výkon se považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy.“
51. Podle § 30a odst. 1 věta druhá energetického zákona ve znění účinném od 18. 8. 2011 „za celkový instalovaný elektrický výkon výrobní elektřiny se považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy.“
52. Podle § 5 odst. 5 věty druhé zákona o cenách „pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování.“
53. Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách „fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.“
54. Soud považuje za účelné na tomto místě upozornit na relevantní judikaturu, kdy oba účastníci poukazovali na soudní řízení, ve kterých se správní soudy zabývaly obdobnou problematikou, a to řízení u Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 121/2015 a u Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 151/2016, přičemž v obou případech byla podána kasační stížnost a věc posuzoval Nejvyšší správní soud, přičemž účastníci vyvozovali ze zmíněné judikatury rozdílné závěry.
55. Městský soud v Praze se v rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 11 A 121/2015-47, zabýval pojmem *celkový instalovaný výkon* v licenci za situace, kdy se jednalo o licenci udělenou rovněž v prosinci 2009 jako v případě žalobkyně, přičemž uvedl, že „podle § 30a odst. 1 věta druhá EZ se za celkový instalovaný elektrický výkon výrobní elektřiny považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy. Výrobní jednotku zákon nedefinuje, avšak lze dovodit, že se jedná o zařízení, které přímo vyrábí elektřinu, což je u fotovoltaické elektrárny právě solární panel, nikoli střídač a transformátor, které naopak v důsledku ztrát výkon elektrárny snižují. Rovněž vyhlášky ERÚ č. 475/2005 Sb. a č. 347/2012 Sb. ve svých přílohách (Indikativní hodnoty technických a ekonomických parametrů, resp. Technicko-ekonomické parametry a doby životnosti výroben elektřiny z obnovitelných zdrojů energie) v části věnované fotovoltaice pracují s pojmy fotovoltaický článek, resp. solární panel (citace:...Předpokládá se konstrukce a umístění fotovoltaických článků tak, aby bylo dosaženo roční svorkové výroby elektřiny ≥ 150 kWh na metr čtvereční aktivní plochy solárního panelu. Současně je předpokládán pokles výkonu panelů o 0,8 % jmenovitého výkonu ročně ... kWp vyjadřuje jednotku špičkového elektrického výkonu solárního panelu dosažitelného za daných referenčních podmínek...konec citace), přičemž z ničeho nevyplývá, že by se u hodnocení instalovaného výkonu měly zohledňovat i další komponenty elektrárny. Ačkoli lze tedy přisvědčit názoru žalobce, že výstup elektrárny do sítě bude nižší, než je nominální výkon solárních panelů, z žádného ustanovení EZ či příslušných vyhlášek nelze dovodit, že by kontrolní správní orgán při výpočtu instalovaného výkonu měl povinnost přiblížit k reálným ztrátám při výrobě energie, jak tvrdí žalobce. Závěr žalovaného a prvostupňového orgánu, že celkový instalovaný výkon výrobní elektřiny žalobce je dán součtem nominálních výkonů jednotlivých solárních panelů, je proto dle soudu správný, jinou (matematickou) metodu výpočtu výkonu uplatnit nelze.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

56. Výše citovaný názor Městského soudu v Praze byl na základě kasační stížnosti podroben přezkumu, přičemž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41, uvedený názor aproboval, když nepřisvědčil námitce stěžovatele, že instalovaný výkon má být zjišťován při jeho vstupu do energetické distribuční soustavy, tj. až po jeho snížení o ztráty způsobené střídačem, transformátorem a dalšími komponenty elektrárny. Nejvyšší správní soud uvedl, že § 30a odst. 1 energetického zákona „*žádným způsobem neřeší ztráty při výrobě elektrické energie, jimiž argumentuje stěžovatel, a jeho věta druhá jasně stanoví, že za celkový instalovaný výkon se považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek, tj. prostý aritmetický součet výkonu instalovaných solárních panelů.*“
57. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 30 A 151/2016-196, zaujal stejný výklad pojmu celkový instalovaný výkon jako Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud ve výše citovaných rozsudcích. Přesto však Krajský soud v Brně dovodil, že v jím posuzovaném případě byl v licenci uveden výkon na straně střídavé, což odůvodnil tím, že Energetický regulační úřad v jiném správním řízení vydal v březnu 2018 rozhodnutí, ve kterém konstatoval, že na rozhodnutí o udělení licence je zapsána hodnota výkonu výrobní na straně střídavé.
58. Rozsudek Krajského soudu v Brně byl podroben přezkumu, přičemž Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 23. 3. 2021, č. j. 3 As 39/2019-42, přihlásil k výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon* tak, jak byl vyložen ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41, nicméně dále uvedl, že „*je vzhledem ke specifickým skutkovým okolnostem tohoto konkrétního případu nutné přihlédnout i k později nastalé zásadní skutečnosti, že ERÚ přímo ve vztahu k této konkrétní provozovně žalobkyně v rozhodnutí z března 2018 konstatoval, že na rozhodnutí o udělení licence je zapsána hodnota výkonu výrobní na straně střídavé. Toto rozhodnutí ERÚ je ve smyslu § 76 odst. 3, věta druhá, správního řádu v návaznosti na § 73 odst. 2 správního řádu rovněž závazným správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, a kterým by se tak žalovaná měla ve vztahu k žalobkyni řídit. (...) Stejně tak nelze přehlížet ani legitimní očekávání žalobkyně, že ve skutkově shodném případě, kterým tento případ nepochybně je, bude rozhodnuto obdobně.*“ Soud podotýká, že na rozdíl od žalobkyně vnímá použitelnost citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v projednávané věci, a to ohledně výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon*, avšak pokud jde o závěr Nejvyššího správního soudu, že v jím posuzované věci byl v rozhodnutí o udělení licence zapsán výkon na straně střídavé, vidí soud skutkové odlišnosti obou věcí, kdy Nejvyšší správní soud dovodil svůj závěr s přihlédnutím k dřívějšímu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, ze kterého vyplynulo, že na licenci byl zapsán výkon na straně střídavé, k čemuž soud uvádí, že v případě žalobkyně v nyní posuzované věci se o takovou situaci nejednalo.
59. Soud se ztotožňuje s výše citovanou judikaturou, ze které plyne jednoznačný závěr, že dle právní úpravy (energetický zákon, licenční vyhláška, vyhláška č. 475/2005 Sb.) účinné v době, kdy byla uváděna do provozu předmětná výrobní FVE Levousy a kdy byla udělena žalobkyni licence (rok 2009), byl za celkový instalovaný elektrický výkon v případě FVE vyroben považován součet hodnot instalovaných výkonů jednotlivých solárních panelů. Z judikatury však zároveň plyne, že v některých případech mohla nastat situace, kdy do rozhodnutí o udělení licence byla zapsána hodnota výkonu výrobní na straně střídavé, jako tomu bylo ve výše zmíněné věci Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 151/2016. Soud proto ve shodě se správními orgány považuje za účelné zabývat se konkrétní skutkovou situací a jednotlivými listinami v procesu uvádění předmětné

výrobní elektriny FVE Levousy do provozu, aby bylo zřejmé, s jakými hodnotami výkonu bylo tehdy počítáno.

60. Ve výchozí zprávě o revizi elektrického zařízení ze dne 30. 10. 2009 je revidované zařízení vymezeno takto: „*Revize el. silnoproudého zařízení Fotovoltaické elektrárny Levousy pro připojení nové výroby elektrické energie o výkonu 502,9 kWp/DC*. Dále se v revizní zprávě uvádí, že celkový instalovaný nominální výkon FVE je 502,9 kWp/DC. Jedná se o soustavu 2 187 ks solárních fotovoltaických panelů Yingli 230V (zapojených ve 3 smyčkách po 16ti panelech). Soud podotýká, že zkratka DC uvedená v citaci znamená stejnosměrný proud (z anglického *direct current*).“ Je tudíž zřejmé, že již při revizi byla uváděna hodnota výkonu na straně stejnosměrné 502,9 kWp, což po zaokrouhlení je stejná hodnota jako v licenci žalobkyně.
61. V žádosti žalobkyně o udělení licence ze dne 13. 11. 2009 je v příloze 11 uveden seznam jednotlivých provozoven, kde je uvedena jediná provozovna FVE Levousy 503 kW, přičemž v bodě 09 je uveden celkový instalovaný elektrický výkon provozovny 503 kW, a v bodě 13 je uveden elektrický instalovaný výkon zdroje 0,503 MWe, což je stejná hodnota jako v licenci žalobkyně.
62. Ze smlouvy o připojení soud zjistil, že v článku IV. byl uveden celkový instalovaný výkon výrobní 503 kW a rezervovaný výkon výrobní (maximální povolený výkon dodávky do distribuční soustavy) ve stejné hodnotě. V článku V. jsou specifikovány instalované generátory, kdy je uveden počet generátorů 2 187 s tím, že každý generátor má výkon 0,23 kW. Matematickým výpočtem soud zjistil, že celkový instalovaný výkon generátorů činí 0,503 MW, což je stejná hodnota jako v licenci žalobkyně. Soud podotýká, že žalobkyně v replice namítala, že solární panel není generátorem, což je však v rozporu se smlouvou o připojení, ve které jsou solární panely označeny jako generátory.
63. Ze smlouvy o podpoře elektriny č. 2155211/0041/OZE/09 uzavřené dne 21. 12. 2009 mezi žalobkyní a ČEZ Distribuce, a. s., soud zjistil, že v článku V. je uvedena technická specifikace výrobní elektriny, přičemž v bodě 5 je uveden *instalovaný výkon (výrobní – celkově): 503 kW*, což je stejná hodnota jako na licenci žalobkyně.
64. Ze závazného stanoviska Technické inspekce České republiky ze dne 7. 8. 2019, kterého se dovolávala žalobkyně, soud zjistil, že stanoviskem bylo konstatováno, že jsou splněny požadavky bezpečnosti vyhrazených technických zařízení. Dále se ve stanovisku uvádí, že je instalováno 2 304 FVE panelů a že bylo instalováno 48 ks střídačů o výkonu po 10 kW a že celkem instalovaný výkon je 480 kW. Soud k předmětnému stanovisku uvádí, že se v něm inspekce nezabývala výkonem solárních panelů, nýbrž jen konstatovala instalovaný výkon střídačů.
65. Soud na základě výše zmiňovaných listin shledal, že jednotlivé listiny potvrzují názor správních orgánů, že v licenci žalobkyně byla uvedena hodnota celkového instalovaného výkonu 0,503 MW na straně stejnosměrné, když již v revizní zprávě z října 2009 je výslovně uvedeno, že zmiňovaný výkon je na straně stejnosměrné. Na revizní zprávu navazovaly další dokumenty, ve kterých bylo pracováno se stejnou hodnotou výkonu. V revizní zprávě a ve smlouvě o připojení byl uveden i počet solárních panelů 2 187 kusů, což odpovídá kupní smlouvě mezi prodávajícím Photon Trading s. r. o. a kupujícím (žalobkyní) uzavřené dne 7. 9. 2009, kde předmětem smlouvy bylo 2 187 ks panelů YINGLI YL230P o výkonu 230W, což dohromady dávalo licencovaný výkon 503 kW. Soud podotýká, že ve smlouvě o připojení byla hodnota celkového instalovaného výkonu výrobní shodná s hodnotou rezervovaného výkonu (maximálního povoleného výkonu). Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dodávky do distribuční soustavy), z čehož lze usuzovat, že ve smlouvě o připojení byla hodnota rezervovaného výkonu uvedena shodně s celkovým instalovaným výkonem na straně stejnosměrné. V průběhu uvádění předmětné výroby do provozu došlo ke změně počtu i parametrů panelů, jak plyne z vyjádření projektanta ze dne 27. 7. 2019, na které poukazovala žalobkyně. Projektant v bodě 3 svého vyjádření vysvětlil, že původně se počítalo s instalací panelů, které byly dostupné na trhu s výkonem 220 W, přičemž počet panelů byl projektantem vypočten jako podíl 503 kW/220 W, tudíž se počítalo s nákupem 2 286 ks panelů. Soud podotýká, že tedy sám projektant na počátku v roce 2009 počítal výkon stejným způsobem jako správní orgány a soud, byť v další části svého vyjádření se projektant přiklonil k výkladu žalobkyně, že v licenci je uveden výkon na straně střídavé. Z vyjádření projektanta plyne, že nebyly dostupné panely o výkonu 220 W, proto byly nakoupeny panely YINGLI o vyšším výkonu (230 W), kterých ale nebyl dostatečný počet, a proto byly nakoupeny ještě panely REC o výkonu 225 W. Popsaným způsobem tak došlo k situaci, kdy žalobkyně má instalovány panely o celkovém vyšším výkonu na straně stejnosměrné, než je uvedeno v licenci.

66. Na základě výše uvedených skutečností soud konstatuje, že sama žalobkyně v žádosti o licenci a dalších smlouvách počítala celkový instalovaný výkon jako součet šítkových hodnot výkonů jednotlivých solárních panelů, což potvrzuje i projektant ve svém vyjádření. Za pozornost stojí skutečnost, že při revizi dne 30. 10. 2009 bylo zjištěno ve výrobě 2 187 kusů solárních panelů, avšak při místním šetření územního inspektorátu dne 28. 6. 2019 bylo zjištěno 2 304 kusů solárních panelů. Není zcela jasné, kdy přesně byly zbylé panely doinstalovány, zda před výchozí revizí či po ní, když je teoreticky možné, že revizní technik vycházel z původních podkladů pro žádost o udělení licence, aniž by fyzicky spočítal ve výrobě instalované panely, pročez nebylo v revizní zprávě zohledněno, že došlo ke změně v počtu a výkonu solárních panelů. Žalobkyně tvrdila, že k instalaci všech panelů došlo před vydáním rozhodnutí o udělení licence, což nebylo prokázáno. Avšak i v případě, že soud bude považovat tvrzení žalobkyně za věrohodné, tedy že všech 2 304 kusů solárních panelů bylo skutečně instalováno před vydáním rozhodnutí o udělení licence, tak to nic nemění na správném závěru, který učinil již územní inspektorát, že žalobkyně nemá nárok na státní podporu za elektřinu, která byla vyrobena z výkonu nad rámec licence. Již územní inspektorát správně poukázal na Cenové rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 ze dne 18. 11. 2008, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kde v bodě (1.10.) je uvedeno, že „*u nově zřizované výroby elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.*“ Dle názoru soudu je z hlediska nároku na státní podporu zcela bezpředmětné, zda došlo k instalování solárních panelů nad rámec licencovaného výkonu až po rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o udělení licence či před ním, neboť faktem zůstává, že se jedná o výkon instalovaný nad rámec licence, a nejedná se tudíž o výrobu elektřiny v souladu s rozhodnutím o udělení licence. Žalobkyně měla reagovat na situaci, kdy instalovala více panelů s vyšším výkonem tak, že měla v procesu žádosti o licenci upravit příslušnou žádost a související dokumentaci, k čemuž ovšem nedošlo, proto byla licence vydána na původně plánovaný celkový instalovaný výkon 503 kW.
67. Soudu se jeví výklad celkového instalovaného výkonu jakožto součtu šítkových výkonů jednotlivých solárních panelů jako logický a de facto nejjednodušší výklad, který se nabízí.

Naproti tomu výklad předestřený žalobkyní je značně složitý, přičemž žalobkyně za účasti znalců dospívá k závěru, že je třeba za celkový instalovaný výkon považovat hodnotu 480 kW, což je maximální výkon, který mohou přenést střídače. Žalobkyně při svém výkladu rozlišovala indexované jednotky Wp a We, k čemuž soud podotýká, že indexování jednotek není v souladu s pravidly soustavy SI, přičemž se jedná o stále stejnou jednotku, a to watt. Indexování se provádí pro odlišení konkrétního druhu výkonu, přičemž We značí elektrický výkon, avšak solární panely produkují elektřinu, a jedná se tedy rovněž o elektrický výkon. Proto v žádosti o licenci se objevuje hodnota výkonu 0,503 MWe v souladu s licenční vyhláškou, což odpovídá špičkovému výkonu solárních panelů v jednotkách Wp. Tím, že žalobkyně rozlišovala jednotky Wp a We, dospěla k nesprávnému výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon*. Žalovaná se velmi podrobně zabývala znaleckým posudkem Ing. Pantůčka na straně 18 napadeného rozhodnutí, přičemž soud se ztotožňuje s posouzením znaleckého posudku ze strany žalované, a dodává, že znalecký posudek dle § 56 správního řádu je třeba, jestliže rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají. V projednávané věci však podstatou námitek odvolacích a posléze žalobních byl výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* dle právních předpisů, což je právní otázka, ke které znalci nepřísluší se vyjadřovat. Lze rovněž poukázat na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval potřebností znaleckého posudku při zjišťování celkového instalovaného výkonu, přičemž konstatoval, že „*k součtu nominálních výkonů jednotlivých solárních panelů není třeba odborných znalostí a mohli ho tedy provést i pracovníci správních orgánů.*“ Ve stejném rozsudku upozornil Nejvyšší správní soud i na technické chápání pojmu *instalovaný výkon* dle publikace Zbyňka Iblera a kol.: *Technický průvodce energetika*, Praha 2002, str. 487 s tím, že *instalovaný výkon* je definován jako „*součet jmenovitých výkonů jednotek v daném objektu na svorkách, započítávají se i jednotky v případné poruše a jednotky určené pro krytí vlastní spotřeby.*“ Soud jen připomíná, že ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem se jednalo rovněž o licenci udělenou v prosinci 2009 jako v případě žalobkyně, a tedy jednalo se o posouzení pojmu *celkový instalovaný výkon* dle právní úpravy ve stejné době. Uvedený rozsudek je tedy co do výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon* zcela přílehlavý případu žalobkyně.

68. Žalobkyně namítala, že každý solární panel je definován hned dvěma jmenovitými výkony – STC (*Standard Test Conditions*, standardní laboratorní podmínky) a NOCT (*Nominal Operating Cell Temperature*, výkon při provozních teplotách), přičemž z napadeného rozhodnutí není zřejmé, který z těchto výkonů má být počítán do celkového instalovaného výkonu. Ke zmíněné námitce soud uvádí, že součástí správního spisu jsou i ofoceně štítky obou typů solárních panelů, kdy štítky jsou součástí panelů, přičemž na štítku je uvedena vždy pouze jediná hodnota výkonu, a to na štítku panelů YINGLI SOLAR YL230PB-2 je uvedena hodnota výkonu 230 W a na štítku panelů REC 225AE je uvedena hodnota výkonu 225 W. Žalovaná opakovaně konstatovala v napadeném rozhodnutí, že celkový instalovaný výkon je součtem hodnot štítkových výkonů jednotlivých panelů, čímž se jednoznačně vyjádřila, z jakého výkonu panelu je třeba vycházet. Hodnota špičkového výkonu solárního panelu uváděná v jednotkách Wp představuje špičkový výkon fotovoltaické elektrárny při standardních testovacích podmínkách (STC), jak ostatně konstatoval i znalec Ing. Táborský na straně 6 svého posudku. Na štítcích panelů je uváděna právě hodnota tohoto špičkového výkonu. Pro úplnost soud uvádí, že i na produktovém (datovém) listu obou typů panelů (YINGLI a REC) je uvedena pouze jediná hodnota výkonu, a to 230 Wp, resp. 225 Wp, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v obou dokumentech je uvedeno, že se jedná o špičkový výkon při standardních testovacích podmínkách (STC).

69. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že při zjišťování hodnoty celkového instalovaného výkonu a při výpočtu vzniklé škody měla být zohledněna tolerance výkonu jednotlivých panelů, kdy výkon může být o několik procent nižší než ten, který je uveden na štítku panelu. Soud zjistil, že u panelů YINGLI SOLAR YL230PB-2 je na štítku uvedena tolerance $\pm 3 \%$ a na štítku panelů REC 225AE je uvedena tolerance $\pm 5 \%$. Dle názoru soudu se jedná o běžný jev, kdy u jednotlivých elektrických zařízení je uváděn výkon s určitou tolerancí, přičemž tolerance je stanovena oběma směry, tedy že výkon konkrétního panelu může být vyšší nebo nižší. Není však žádného rozumného důvodu k tomu, aby takováto obousměrná tolerance byla zohledňována při určení celkového instalovaného výkonu či výpočtu výše škody.
70. Žalobkyně upozorňovala v žalobě na prohlášení bývalého ředitele odboru licencí Energetického regulačního úřadu J. V., dle kterého byla praxe v době, kdy žalobkyně uváděla svou výrobu do provozu, taková, že Energetický regulační úřad zapisoval do rozhodnutí o udělení licence hodnotu výkonu na straně střídavé. Soud zjistil, že prohlášení J. V. je přílohou znaleckého posudku znalce Ing. Tábořského, přičemž prohlášení bylo zachyceno formou notářského zápisu sepsaného notářkou JUDr. Janou Pavlincovou dne 27. 9. 2016, sp. zn. N 340/2016, NZ 281/2016. V tomto prohlášení J. V. uvádí, že se do rozhodnutí o licenci zapisovala vždy hodnota uvedená v žádosti, přičemž v počátcích rozvoje fotovoltaických elektráren se zpravidla jednalo o hodnotu rezervovaného výkonu, tedy výkonu na straně střídavé s ohledem na hodnotu rezervovaného výkonu dle smlouvy o připojení. Soud uvádí k předmětnému prohlášení, že rovněž v případě žalobkyně byla uvedena do rozhodnutí o licenci hodnota celkového instalovaného výkonu 0,503 MW, což je stejná hodnota jako v žádosti žalobkyně o licenci i ve smlouvě o připojení. Ovšem v případě žalobkyně s přihlédnutím k výše reprodukováným listinným důkazům byla do rozhodnutí o udělení licence prokazatelně zapsána hodnota výkonu na straně stejnosměrné. Již v samotné smlouvě o připojení byl uveden počet solárních panelů a jejich výkon, který celkem činil 0,503 MW, z čehož je zcela jednoznačné, že se jednalo o hodnotu výkonu na straně stejnosměrné.
71. Soud přisvědčuje žalobkyni i znalcům Ing. Pantůčkovi a Ing. Tábořskému v tom směru, že výkon uvedený na štítcích solárních panelů představuje špičkový výkon, který je v praxi dlouhodobě nedosažitelný, stejně tak lze přisvědčit názoru, že s ohledem na kapacitu střídačů (480 kW) není možné, aby na straně střídavé při vstupu do distribuční soustavy byl vyšší výkon, než je hodnota 480 kW. Tyto okolnosti však nic nemění na závěru soudu, že v licenci žalobkyně je uveden celkový instalovaný výkon na stejnosměrné straně 0,503 MW, který byl žalobkyní překročen.
72. K žalobní námitce ohledně metodicky nesprávného výpočtu škody soud uvádí, že územní inspektorát na straně 35 svého rozhodnutí vycházel při výpočtu výše škody (nepřiměřeného majetkového prospěchu) z výše podpory 15 304 Kč/MWh a množství elektřiny vyrobené nad rámec licence 30,908 MWh. Součin těchto hodnot činí 473 016,03 Kč, přičemž územní inspektorát započítal podíl fakturované „minus ceny“, čímž byl vypočten nepřiměřený majetkový prospěch na částku 472 952,12 Kč. Množství elektřiny vyrobené nad rámec licence bylo určeno jako poměrná část z nainstalovaného výkonu 0,52944 MWp oproti licencovanému výkonu 0,503 MW s přihlédnutím k celkovému vyrobenému množství elektřiny, na které žalobkyně získala v roce 2018 podporu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí tento výpočet aprobovala. Soud podotýká, že tento Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výpočet vychází z protokolu územního inspektorátu ze dne 3. 10. 2019, č. 4200902719, ve kterém byl podrobně rozepsán, přičemž uvedený protokol byl doručen tehdejšímu zástupci žalobkyně. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně sice podala námitky proti protokolu, metodiku výpočtu nepřiměřeného majetkového prospěchu v nich však nezpochybnila. Předmětný protokol byl podrobně reprodukován územním inspektorátem v jeho rozhodnutí. Metodika, kterou navrhuje žalobkyně v žalobě, je podstatně složitější z hlediska jejího provedení než metodika zvolená správními orgány. Soudu se však jeví metodika zvolená správními orgány jako logická, věcně správná i spravedlivá. Soud si je vědom skutečnosti, že metodika použitá správními orgány představuje určitý odhad množství elektřiny vyrobené nad rámec licence, ovšem kdyby měl znalec určovat množství vyrobené elektřiny dle metodiky žalobkyně, musel by rovněž pracovat s určitým odhadem, jelikož přesné zjištění množství elektřiny, které by bylo získáno ze solárních panelů instalovaných v rámci licence, závisí na parametrech střídačů a dalších okolnostech, přičemž není jasné, jaké střídače by byly instalovány v roce 2009 a jakým způsobem by bylo provedeno zapojení solárních panelů za situace, kdy by se jednalo o menší počet panelů s jiným výkonem. Uvedený způsob výpočtu nepřiměřeného majetkového prospěchu provedený správními orgány podrobil přezkumu i Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41, přičemž dospěl k závěru o správnosti tohoto výpočtu (viz body 35, 36 a 38 uvedeného rozsudku). Soud proto ve shodě se správními orgány nepovažoval za potřebné, aby byl ustanoven znalec za účelem výpočtu nepřiměřeného majetkového prospěchu žalobkyně.

73. K žalobní námitce, že pokuta nebyla uložena v souladu se zákonem, když nebyly správními orgány posouzeny okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, soud uvádí, že územní inspektorát na straně 37 svého rozhodnutí konstatoval, že při stanovení výše pokuty mimo jiné vycházel z obsahu kontrolního spisu, přihlédl ke všem skutečnostem zjištěným při kontrole a k jejich rozsahu a jednoznačnosti, k závažnosti přestupku, ke způsobu spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, a že výši pokuty považuje za přiměřenou rozsahu a významu porušení zájmů chráněných zákonem o cenách. Žalovaná na straně 16 napadeného rozhodnutí konstatovala, že na namítanou nepřiměřenost výše pokuty má jiný pohled než žalobkyně, přičemž dále popsala, z jakých důvodů považuje pokutu za přiměřenou. Žalobkyni soud přisvědčuje, že odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů není v příslušné pasáži ohledně posouzení přiměřenosti pokuty příliš konkrétní. Na druhé straně však již územní inspektorát deklaroval, že přihlížel k okolnostem případu, které jsou popsány v jeho rozhodnutí, přičemž soud nepovažuje za nezbytné, aby v příslušné pasáži ohledně uložení pokuty byly znovu specifikovány jednotlivé okolnosti případu.
74. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách platí, že „za přestupek lze uložit pokutu ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 3 písm. a) nebo odstavce 2 písm. b).“
75. Žalobkyně ve vztahu k nepřiměřenosti pokuty namítala, že správní orgány nezohlednily nejednoznačnost právní úpravy, avšak soud shledal, že žalovaná dospěla k závěru, že právní úprava i praxe Energetického regulačního úřadu byla jednoznačná ohledně určení, že v licenci byl uveden výkon na straně stejnosměrné. Žalobkyně spatřovala nepřiměřenost pokuty i v tom, že do distribuční soustavy dodala množství elektřiny odpovídající výkonu střídačů bez ohledu na hodnotu špičkového instalovaného výkonu solárních panelů,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k čemuž soud uvádí, že znalec Ing. Pantůček ve svém posudku konstatoval, že větší počet fotovoltaických panelů se při zachování ostatních parametrů (počet střídačů, technické parametry střídačů) neprojeví, přičemž vyšší počet fotovoltaických panelů na vstupu střídačů představuje výkonovou rezervu. Obdobně znalec Ing. Táborský ve svém posudku konstatoval, že vyšší výkon instalovaných fotovoltaických panelů nemá u posuzované výroby žádný vliv na schopnost dodávat do distribuční soustavy více elektrické energie na straně AC svorkového výkonu generátorů (invertorů), přičemž vyšší instalovaný výkon může pouze částečně kompenzovat ztráty při přenosu a transformaci elektrické energie do předávacího místa na straně VN. Jak již soud uvedl výše, žalovaná se podrobně vypořádala s posudkem znalce Ing. Pantůčka v napadeném rozhodnutí, přičemž posudek znalce Ing. Táborského v písemné podobě neměla k dispozici, ovšem je zřejmé, že závěry obou znalců jsou shodné. Soud ke znaleckým posudkům uvádí, že souhlasí se závěry znalců v tom smyslu, že limitujícím faktorem jsou střídače a jejich technické parametry, přičemž do distribuční soustavy nebylo možné dodat více elektrické energie než 480 kW, což je limitní hodnota střídačů. Na druhé straně je třeba brát v úvahu, že solární panely nainstalované nad rámec licence představovaly výkonovou rezervu a podílely se na výrobě elektřiny. Z přehledu vyrobené elektřiny v jednotlivých měsících roku 2018, jak plyne z protokolu územního inspektorátu ze dne 3. 10. 2019, č. 4200902719, je zřejmé, že množství elektřiny vyrobené v letních měsících je několikanásobně vyšší než množství elektřiny vyrobené v zimních měsících. Ovšem i v letních měsících jsou hodnoty vyrobené elektřiny s přihlédnutím k výkonu střídačů 480 kW poměrně nízké, pohybují se v rozmezí 72 MWh až 86 MWh. Dle teoretického modelu uvažovaného soudem by v případě, že by střídače pracovaly na plný výkon 480 kW po dobu například 10 hodin denně, za měsíc (30 dnů) na straně střídavé vznikla elektrická energie 144 MWh ($0,480 \text{ MW} \times 10 \text{ h} \times 30 \text{ dnů}$). Dle přehledu vyrobené elektřiny však byla v letních měsících vyráběna elektrická energie jen v rozsahu kolem 80 MWh. Soud si je vědom toho, že se jedná o teoretický model, kdy ve skutečnosti jsou zapojeny solární panely i střídače 24 hodin denně, avšak v nočních hodinách bez slunečního světla nemohou dosahovat prakticky žádný výkon, a během dne dosahují výkon v závislosti na světelných podmínkách, avšak uvedený model dokládá nevyužití maximálního výkonu střídačů. Rovněž znalec Ing. Táborský ve svém posudku na straně 17 poukázal na skutečnost, že „*maximálního výkonu dle standardních testovacích podmínek na straně DC energetické zařízení nemůže nikdy dosáhnout (účinnost je cca 14 %)*.“ Na základě výše uvedených skutečností lze dle názoru soudu usuzovat, že výkon střídačů nebyl plně využit, což znamená, že na výrobě elektřiny se podílely i panely nainstalované nad rámec licence, přičemž pokud by solárních panelů byl nainstalován menší počet odpovídající hodnotě výkonu na licenci, tak by bylo menší i množství vyrobené elektrické energie. Navíc lze v současné době těžko předjímat, jaké střídače s jakými parametry by byly v roce 2009 v předmětné provozovně nainstalovány, pokud by byl instalován jiný počet panelů s jiným výkonem. Žalobkyně by si zároveň měla uvědomit, že otázka, do jaké míry byl využit výkon střídačů a v jakém rozsahu se na výrobě elektřiny podílely jednotlivé solární panely, není pro projednávanou věc nijak zásadní; podstata totiž spočívá v tom, že žalobkyně neoprávněně uplatnila požadavek na podporu na vyrobenou elektřinu v rozsahu převyšujícím rámec výkonu stanovený licenci, a nejde tedy o to, kolik elektrické energie reálně vyrobila (mohla vyrobit).

76. Ve vztahu k nepřiměřenosti výše pokuty žalobkyně dále namítala, že elektřina vyrobená nad rámec licence představovala dle zjištění správních orgánů pouhých 5 % z celkově vyrobené elektřiny, což by mělo být zohledněno ve výši pokuty. K uvedené námitce soud uvádí, že již územní inspektorát a rovněž žalovaná dle odůvodnění svých rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přihlížely k závažnosti a rozsahu přestupkového jednání žalobkyně. Navíc je zřejmé, že uložená pokuta 472 952,12 Kč odpovídá obdobně pouhým 5 % příjmů žalobkyně získaných ze státní podpory za rok 2018. V případě žalobkyně, kdy nepřiměřený majetkový prospěch byl nižší než 1 000 000 Kč, bylo možné dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložit pokutu do 1 000 000 Kč, přičemž pokuta mohla být několikanásobkem nepřiměřeného majetkového prospěchu, ale mohla být i nižší než zjištěný nepřiměřený majetkový prospěch. Soud s přihlédnutím ke shora popsáným skutečnostem, se zřetelem k tomu, že žalobkyně spolu s projektantem dle listinných důkazů již v roce 2009 počítali s tím, že hodnota celkového instalovaného výkonu na licenci žalobkyně je součtem špičkových hodnot výkonů instalovaných solárních panelů, při zohlednění celkových příjmů žalobkyně ze státní podpory, považuje předmětnou pokutu ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu za přiměřenou. Soud proto neshledal důvod k upuštění od pokuty či její moderaci na částku 1 Kč dle § 65 s. ř. s., jak se toho domáhala žalobkyně.

77. Žalobkyně dále namítala, že v rozhodnutí o přestupku nebylo specifikováno, o jaký případ nepřiměřeného majetkového prospěchu dle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o cenách se jedná, když dle žalobkyně v jejím případě nejde o žádný z případů vymezených v předmětném ustanovení. Soud přisvědčuje žalobkyni, že skutečně v napadeném rozhodnutí není explicitně uvedeno, o jaký druh nepřiměřeného majetkového prospěchu se jedná z hlediska § 2 odst. 5 písm. a) zákona o cenách. Nicméně v napadeném rozhodnutí ve výroku i odůvodnění je uvedeno, že výrobce elektřiny (žalobkyně) „nedodržel *věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb. pro uplatnění úředně stanovené ceny, upravené v bodu č. (1.10.) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále CR ERÚ) č. 3/2017, ve znění CR ERÚ č. 9/2017, když jako prodávající a držitel licence č. 110911805 na výrobu elektřiny ve své provozovně FVE Levousy [676063], č. p. 179/1, 711, 181 a 183, za období od 1. ledna 2018 do 31. prosince 2018 neoprávněně uplatnil u ČEZ Prodej, a. s., podporu na vyrobenou elektřinu ve výši 30,908 MWh z výkonu 0,02644 MWp instalovaného nad rámec licencí uděleného výkonu 0,503 MWp...*“ Takto vymezené přestupkové jednání je dostatečně určité a odpovídá dle názoru soudu jednoznačně skutkové podstatě § 2 odst. 5 písm. a) bod 3 zákona o cenách, dle kterého „*nepřiměřený majetkový prospěch získá prodávající, jestliže prodá zboží za cenu vyšší, než by odpovídalo pravidlům cenové regulace.*“ Žalobkyně nedodržela pravidla cenové regulace stanovená výše zmíněným cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu, když uplatnila podporu za elektřinu vyrobenou nad rámec licencovaného výkonu.
78. Žalobkyně namítala, že se shodla s územním inspektorem, že pokuta by měla být uložena ve výši na samé dolní hranici zákonné sazby, čemuž však uložená pokuta ve výši 472 952,12 Kč neodpovídá. Soud přisvědčuje žalobkyni, že v jejím případě přicházela v úvahu pokuta v maximální výši 1 000 000 Kč, jelikož zjištěný nepřiměřený majetkový prospěch byl nižší než 1 000 000 Kč. Uložená pokuta ve výši 472 952,12 Kč je zhruba v polovině zákonné sazby, což neodpovídá tvrzení územního inspektorátu na straně 37 rozhodnutí, že byla pokuta stanovena na samé dolní hranici zákonné sazby. Soudu není zřejmé, zda územní inspektorát nesprávně vycházel z toho, že nejnižší pokuta může být uložena ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu nebo považoval pokutu ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu za pokutu na samé dolní hranici v předmětném ustanovení uváděné sazby jednoho až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu. Podstatné však je, že uvedenou situaci se následně zabývala žalovaná v napadeném rozhodnutí, která jak již bylo uvedeno výše, popsala

důvody, pro které uloženou pokutu považuje za přiměřenou, přičemž rovněž soud výše dovodil přiměřenost předmětné pokuty.

79. Žalobkyně dále vytýkala žalované neprovedení důkazů, zejména výsledch projektanta, výsledky znalců Ing. Pantůčka a Ing. Táborského a neprovedení několika listinných důkazů s tím, že v některých případech neprovedení důkazu žalovaná ani nezdůvodnila. Soud shledal, že žalovaná se na straně 20 napadeného rozhodnutí vyjádřila souhrnně k neprovedeným důkazům tak, že *„skutkový stav má za dostatečně zjištěný a prokázaný, dalším dokazováním by nebyly zjištěny nové skutečnosti, a to proto, že pro pojem celkový instalovaný výkon má odvolací správní orgán významnou oporu v jeho judikování NSS v rozsudku č. j. 4 As 137/2017-41 ze dne 7. 9. 2017.“* Žalovaná se dále vyjádřila v napadeném rozhodnutí, že výsledky obou znalců považuje za irelevantní s tím, že žalovaná nesouhlasila se závěry Ing. Pantůčka v písemném znaleckém posudku, což podrobně vysvětlila v napadeném rozhodnutí, přičemž žalovaná očekávala, že by *„kontrasty ve vyjádřeních znalce a odvolacího správního orgánu stejnou měrou prostupovaly i slovními obhajobami v rámci výsledku znalce.“* Žalovaná dále poukázala na § 56 správního řádu, ze kterého plyne dle žalované možnost vyslechnout znalce, nikoli povinnost. Soud přisvědčuje žalobkyni, že obecně vzato v případě nejasností či nesrovnalostí ve znaleckém posudku, je třeba znalce vyslechnout. Nicméně v tomto případě soud nepovažoval znalecký posudek za potřebný, jak bylo vysvětleno výše. Postrádalo by smysl provádět výsledky obou znalců, jelikož již výše soud vysvětlil, že výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* nepřísluší znalcům a rovněž výpočet nepřiměřeného majetkového prospěchu nebylo třeba provádět za účasti znalců. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu.“* S přihlédnutím k citovanému judikátu soud opětovně uvádí, že výklad pojmu *celkový instalovaný výkon* je právní otázkou, nikoli otázkou odbornou, ke které by se měl vyjadřovat znalec. Výše nepřiměřeného majetkového prospěchu spočívajícího v množství vyrobené elektřiny nad rámec licence byla vypočtena správními orgány čistě matematicky, přičemž tuto metodiku výpočtu aproboval ve výše zmiňované judikatuře Nejvyšší správní soud, a proto lze konstatovat, že za účelem matematického výpočtu nebylo rovněž třeba znaleckého posudku. S otázkou, jaké množství elektřiny by bylo bývalo vyrobeno žalobkyní, pokud by byl celkový instalovaný výkon ve shodě s licencí 0,503 MW, se žalovaná zabývala mimo jiné na straně 19 napadeného rozhodnutí v rámci vypořádání znaleckého posudku znalce Ing. Pantůčka, kdy konstatovala, že *„zvýšením množství instalovaných panelů na výrobně elektřiny se zvýší i množství vyrobené elektřiny dodané do distribuční soustavy při zachovaných ostatních parametrech, ale samozřejmě limitující veličinou je výkon, který jsou střídače jako subsystém schopny odevzdat na výstup výroby.“* S tímto názorem žalované soud souhlasí, když k této otázce se soud podrobně vyjádřil již výše. Písemný znalecký posudek znalce Ing. Táborského byl prakticky shodný se závěry znalce Ing. Pantůčka, s jehož znaleckým posudkem se žalovaná podrobně vypořádala. Nemělo by tedy význam, aby žalovaná čekala Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na vyhotovení dalšího znaleckého posudku Ing. Tábořským ke stejné problematice, když měla k dispozici obsahově stejný znalecký posudek Ing. Pantůčka.

80. Co se týče výsledku projektanta, soud přisvědčuje žalobkyni, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí explicitně nevypořádala s tímto důkazním návrhem, ani se nevyjádřila k písemnému vyjádření projektanta ze dne 27. 7. 2019, nicméně v napadeném rozhodnutí uvedla, že další dokazování ohledně výkladu pojmu *celkový instalovaný výkon* považuje za nadbytečné, neboť skutkový stav má za dostatečně zjištěný a prokázaný, s čímž soud souhlasí, neboť výslech projektanta ani jeho písemné vyjádření nebyly pro řízení potřebné. Ve svém vyjádření projektant přestřel svůj názor na výklad pojmu *celkový instalovaný výkon*, což dle soudu není žádný důkaz. V další části vyjádření projektant popsal postup při uvádění výrobní do provozu v roce 2009 a potíže s nákupem solárních panelů, přičemž ve vyjádření projektanta neshledal soud žádné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, ba naopak, jak bylo popsáno výše. Soud rovněž nepřehlédl, že žalobkyně i projektant mají stejné sídlo i osobu jednatele Ing. Martinu Kučerovou, tudíž vyjádření projektanta je de facto vyjádřením žalobkyně, byť je vyjádření projektanta podepsáno druhým jednatelem Ing. Bohumilem Kučerou.
81. Žalobkyně namítala neprovedení důkazu několika listinami, a to závazným stanoviskem Technické inspekce České republiky ze dne 7. 8. 2019 a formulářem provozovatele distribuční soustavy pro žádost žalobkyně o připojení výrobní. Soud obdobně jako v předchozím odstavci přisvědčuje žalobkyni, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí explicitně nevyjádřila k zmíněnému závaznému stanovisku a formuláři, ačkoli tyto listiny navrhovala žalobkyně k důkazu ve svém odvolání, přičemž však soud tyto důkazy považuje za nevýznamné, kdy skutečnost, že žalovaná se k nim explicitně nevyjádřila, neměla vliv na práva žalobkyně a zákonnost napadeného rozhodnutí. Tyto důkazy se jeví soudu zcela nadbytečné, byť se soud zmíněným závazným stanoviskem zabýval, ovšem nezjistil z něj ve prospěch žalobkyně žádné relevantní informace. Pokud jde o formulář provozovatele distribuční soustavy pro žádost žalobkyně o připojení výrobní elektřiny k distribuční soustavě, nepovažoval soud za potřebné ověřovat ve formuláři, zda v něm byla uvedena hodnota celkového instalovaného výkonu v jednotkách kVA, což dle žalobkyně jsou jednotky typické pro zdánlivý výkon výrobní zohledňující výkon střídačů. Za podstatnou považoval totiž soud skutečnost, že správní orgány i soud se zabývaly samotnou smlouvou o připojení, ve které byl uveden celkový instalovaný výkon výrobní 503 kW, přičemž rezervovaný výkon výrobní (maximální povolený výkon dodávky do distribuční soustavy) byl uveden ve stejné hodnotě, a byl uveden počet solárních panelů a jejich výkon, z čehož je zřejmé, že výkon 503 kW byl vypočten jako součet štítkových hodnot výkonů instalovaných solárních panelů. Soud proto shrnuje, že žalovaná vycházela z dostatečných podkladů k tomu, aby mohla zjistit skutečný stav věci, přičemž další dokazování bylo nadbytečné.
82. K žalobní námitce, že žalovaná nekonkretizovala svá tvrzení o odborných znalostech, jimiž disponuje, ačkoli se vypořádávala s odbornými závěry znalce Ing. Pantůčka, soud uvádí, že žalovaná na straně 19 napadeného rozhodnutí uvedla, že „*disponuje dostatečným personálním potenciálem s potřebnými odbornými znalostmi, které se provozování výroben FVE dotýkají.*“ Žalobkyně upozornila, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké osoby a s jakou odborností se podílely na vydání napadeného rozhodnutí, pod kterým je podepsán ústřední ředitel Ing. Pavel Gebauer. Soud k uvedené námitce uvádí, že není standardní součástí správních rozhodnutí specifikace jednotlivých osob (zaměstnanců Státní energetické inspekce), které se podílely na vyhotovení rozhodnutí, případně se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kterými byla věc po odborné stránce konzultována apod. Standardně se předpokládá, že Státní energetická inspekce jakožto státní instituce disponuje dostatečným odborným potenciálem, jelikož dle § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů Státní energetická inspekce provádí kontrolu dodržování cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a ukládá pokuty za porušení cenových předpisů. Lze tedy předpokládat, že Státní energetická inspekce má k dispozici odborníky schopné posoudit problematiku v její působnosti. Navíc soud ve shodě se správními orgány nepovažoval provádění znaleckých posudků za potřebné, jak bylo vysvětleno výše.

83. Soud se dále zabýval žalobní námitkou, že žalovaná v rozporu se zákonem nenařídila ve věci ústní jednání, přičemž podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.“*
84. Soud přisvědčuje žalobkyni, že povinnost nařídit jednání dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí i pro odvolací řízení, přičemž je nesporné, že žalobkyně o nařízení odvolacího jednání výslovně nepožádala. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že by její návrh na provedení dokazování výsledky znaleců implicitně zahrnoval požadavek na konání jednání dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Výsledky znaleců, svědků či důkaz listinou mohou být provedeny v souladu s § 18 odst. 1 správního řádu mimo ústní jednání, z čehož je zřejmé, že návrh na takové dokazování nezahrnuje bez dalšího žádost o ústní jednání. Navíc soud uvádí, že smyslem obviněnému z přestupku zákonem dané možnosti žádat o nařízení ústního jednání je realizace práva obviněného na obhajobu, tedy aby obviněný měl možnost ústně se vyjádřit před správním orgánem k obvinění a případně k podkladům pro vydání rozhodnutí. Skutečnost, že žalobkyně v projednávané věci navrhla v odvolacím řízení provedení dokazování, vnímá soud tak, že záviselo na posouzení žalované, zda těmito důkazními návrhy vyhoví, či nikoli. Žalovaná považovala dané důkazní návrhy za nadbytečné, protože nebylo třeba konat ústní jednání. Pokud by žalovaná považovala dané důkazní návrhy za účelné, mohla by je provést při odvolacím jednání nebo mimo ně, přičemž platí výše uvedený názor soudu, že návrh žalobkyně na provedení dokazování nezahrnoval žádost o konání jednání dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nadto je soud ve shodě se správními orgány přesvědčen, že žalobkyní navržené dokazování bylo nadbytečné, přičemž konání ústního odvolacího jednání nebylo nezbytné k uplatnění práv žalobkyně ani pro zjištění stavu věci. Vzhledem k absenci žádosti žalobkyně o konání jednání nebyla pochopitelně žalovaná povinna rozhodovat o tom, že se žádosti o konání jednání nevyhovuje.
85. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Pro úplnost soud podotýká, že požadavek žalobkyně na zrušení rozhodnutí obou správních orgánů a zastavení správního řízení nemá oporu v platné právní úpravě a je zcela mimo kompetenci soudu, neboť v případě, že by žaloba byla shledána důvodnou, mohl by soud zrušit napadené rozhodnutí žalované, případně i prvostupňové rozhodnutí územního inspektorátu, avšak nemohl by přikročit k zastavení správního řízení.
86. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala.
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. října 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu